

kredsens forsvarsforanstaltninger. At der indenfor byerne er visse andre foranstaltninger, som politimesteren ikke får med at gøre, er ikke noget principielt nyt; også efter den hidtidige ordning er der adskillige civilforsvarsforanstaltninger, som politimestrene ikke har haft med at gøre, således f. eks. statsbanernes civilforsvarsordning og civilforsvaret på hærens etableringer. Da det imidlertid må erkendes, at den foreslåede betegnelse på en vis måde er for omfattende, bør den måske ændres f. eks. til „kredschef“ eller eventuelt en anden passende betegnelse. Kredschef svarer til den norske betegnelse.

Til spørgsmål 17:

Efter § 22 påhviler det civilforsvarskommissionen efter nærmere af indenrigsministeren givne retningslinier at varetage en række opgaver, herunder navnlig organisering af hjælpetjenesten.

Det har været tanken herved at fastslå, at opbygningen og administrationen af hjælpetjenesten og de øvrige i § 22 nævnte foranstaltninger i det af loven angivne omfang helt og fuldt må påhvile de kommunale civilforsvarskommissioner.

Omfanget af civilforsvarskommissionens forpligtelser med hensyn til hjælpetjenestens opbygning er angivet ved programudtalelsen i § 22 nr. 1. Videre end til en så almindelig holdt udtalelse et det næppe muligt at nå i loven, men det er tanken, at indenrigsministeren i henhold til § 22 skal fastsætte normer for størrelsen af beredskabet indenfor de enkelte tjenestegrene og nærmere retningslinier for den praktiske organisation af disse.

Som fremhævet i kommissionsbetænkningen (se side 78—79) vil de minimumskrav, indenrigsministeren i henhold til § 22 vil stille, ikke væsentligt komme til at overstige byernes fredsmæssige beredskab, og der vil næppe blive tale om, at de omhandlede retningslinier vil gribe forstyrrende ind i eventuelle igangværende foranstaltninger til udbygning af byernes fredsmæssige beredskab. Man vil tilstræbe, at hjælpetjenestens ordning i videst muligt omfang tager hensyn til de kommunale institutioners normale struktur. De normer, der vil blive udarbejdet, vil angive, hvor meget materiel indenfor de enkelte tjenestegrene, der kan henregnes til et normalt fredsberedskab, og hvor meget materiel der herudover kan blive tale om at anskaffe.

Efter den hidtidige ordning af det lokale luftværn påhvilede det kommunen at udarbejde planer for de foranstaltninger, der burde træffes i den enkelte by. Efter loven af 1938 var det hensudt til indenrigsministeriet at foretage den nærmere fastlæggelse af omfanget af de foranstaltninger, der kunne anses for forsvarlige indenfor den enkelte by. Når en plan var godkendt af indenrigsministeriet og dermed fundet tilstrækkelig i saglig henseende, havde kommunen pligt til at gennemføre planen og pligt til at betale samtlige de udgifter inden for de kommunale tjenestegrene, som blev en følge af planens gennemførelse. Hvis kommunen vægrede sig ved at bevilge de fornødne midler hertil, var indenrigsministeren efter §§ 1 og 2 i lovbekendtgørelsen af 24. juli 1940 bemyndiget til at sætte planen i værk og forskudsvis afholde de nødvendige udgifter, som så bagefter blev debiteret kommunen.

Denne ordning er ved lovforslaget forladt. Efter dette vil kommunernes pligt til at foretage de nødvendige foranstaltninger ikke hvile på specielle planer, men direkte på loven i forbindelse med de normer, der vil blive udsendt fra indenrigsministeriet. Kommunernes pligt til at afholde udgifter tænkes i princippet ikke strakt videre end til udgifter ved sådanne foranstaltninger, der må henregnes til et rimeligt fredsmæssigt beredskab (se betænkningen side 79), medens der til den udbygning udover det sædvanlige fredsmæssige beredskab, som det måtte blive nødvendigt at foretage i fredstid, påregnes ydet tilskud fra staten i henhold til lovforslagets § 25.

Det er tanken, at kommunerne stadig skal være underkastet et vist tilsyn fra statens side med hensyn til opfyldelsen af de pligter, som det efter § 22 påhviler dem at opfylde. Dette tilsyn vil dog i modsætning til hidtil ikke kunne udøves af civilforsvarscheferne, men udelukkende af centralmyndigheden gennem civilforsvarsinspektørerne (jfr. besvarelsen af spørgsmål 20). Såfremt disse finder, at der ikke er truffet de fornødne foranstaltninger, indsender de indberetning til centralmyndigheden. Der er imidlertid ikke ved lovforslaget givet centralmyndigheden midler til at gennemtvinge, at en kommune opfylder sine forpligtelser efter § 22, og der er således ikke — i modsætning til tidligere — tillagt centralmyndigheden nogen beføjelse til at pålægge en kommune at opfylde sine forpligtelser med den virkning, at eventuelt manglende materiel kan købes af staten for kommunens regning.